



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 23. listopadu 2017 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Pavla Bendy a soudkyň JUDr. Evy Burianové a JUDr. Jaroslavy Liškové **o odvolání obžalovaného Jiřího M., nar. xxx**, podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 28.8.2017, sp. zn. 52 T 70/2017, a rozhodl **takto**:

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b), d), f) tr. řádu **se napadený rozsudek zrušuje v celém rozsahu.**

Podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. řádu **se znovu rozhoduje tak, že**

obžalovaný

Jiří M., (dříve příjmením H.), **nar. xxx**, trvale bytem xxx, xxx, t.č. ve výkonu trestu ve věznici Praha 4 – Pankrác,

je vinen, že

dne 27.12.2015 kolem 20:37 hod v Praze 4, ul. Soudní 988, ve Vazební věznici Praha 4 – Pankrác, kde vykonával trest odnětí svobody, na oddíle ApřA fyzicky napadl poškozeného ods. Jiřího V., nar. xxx tím způsobem, že jej udeřil pěstí do hlavy, následkem čehož poškozený upadl na zem, a poté do ležícího poškozeného opakovaně kopal do oblasti trupu a hlavy, a v jednom případě mu dupl nohou na hlavu, v důsledku čehož poškozený utrpěl zranění spočívající v krevních výronech a oděrkách na přechodu čelní a spánkové krajiny vlevo o velikosti cca 3x3 cm, oděrku na přední stěně hrudní kosti o velikosti 5x5 cm, přičemž s ohledem na způsob napadení, který vedl k nekontrolovanému pádu poškozeného, mu hrozilo i závažnější poranění hlavy,

tedy

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jinému úmyslně ublížil na zdraví a jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

čímž spáchal

pokus přečinu ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 146 odst. 1 tr. zákoníku

a odsuzuje se

podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku **k trestu odnětí svobody ve výměře 30 (třiceti) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku **se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.**

Podle § 99 odst. 1, 3, 4 tr. zákoníku za použití § 40 odst. 1 tr. zákoníku **se obžalovanému ukládá ochranné psychiatrické léčení v ambulantní formě.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu **je obžalovaný povinen uhradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, IČ 41197518, se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, majetkovou škodu ve výši 11 288 Kč, a poškozenému Jiřímu V., nar. xxx, trvale bytem xxx, xxx, nemajetkovou újmu v penězích ve výši 10 000 Kč.**

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu **se poškozený Jiří V., nar. xxx, trvale bytem xxx, xxx, odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 byl obžalovaný Jiří M. uznán vinným zločinem těžkého ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se podle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustil tím, že
dne 27.12.2015 kolem 20:37 hod v Praze 4, ul. Soudní 988 ve Vazební věznici Praha 4 – Pankrác, kde vykonával trest odnětí svobody, na oddíle ApřA fyzicky napadl poškozeného ods. Jiřího V., nar. xxx tím způsobem, že jej udeřil pěstí do hlavy, následkem čehož poškozený upadl na zem, a poté do ležícího poškozeného opakovaně kopal do oblasti trupu a hlavy, a v jednom případě mu dupl nohou na hlavu, v důsledku čehož poškozený utrpěl zranění spočívající v krevních výronech a oděrkách na přechodu čelní a spánkové krajiny vlevo o velikosti cca 3x3 cm, oděrku na přední stěně hrudní kosti o velikosti 5x5 cm, přičemž s ohledem na způsob napadení – dupnutí nohou na hlavu hrozil poškozenému vznik závažnějšího zranění – např. rozsáhlejšího poranění lebky s poraněním nitrolebních struktur a možností nitrolebního krváčení i vážného poranění mozku, následkem uvedeného napadení se u poškozeného rozvinula posttraumatická stresová porucha středního až těžšího stupně s nutností léčby psychofarmaky a s předpokladem další odborné léčby do budoucna, kdy dle znaleckého posudku z odvětví psychiatrie existuje velká pravděpodobnost vzniku trvalých následků.
2. Za shora uvedený zločin byl odsouzen podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 7 roků. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

3. Podle § 99 odst. 3, 4 tr. zákoníku bylo obžalovanému uloženo ochranné psychiatrické léčení v ambulantní formě.
4. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost uhradit poškozeným Jiřímu V., nar. xxx, trvale bytem xxx, xxx, částku ve výši 100 000 Kč, a Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, IČ 41197518, se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, částku ve výši 11 288 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byl poškozený Jiří V. se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.
5. **Proti tomuto rozsudku podal řádně a včas odvolání obžalovaný.** Obžalovaný podal odvolání jednak sám podáním ze dne 10.9.2017, jednak prostřednictvím svého obhájce. Ve svém odvolání obžalovaný namítl, že soud nepřihlédl při hodnocení situace k tomu, že se dopustil jednání ve stavu zmenšené přičetnosti. K této skutečnosti mělo být přihlédnuto mj. při ukládání trestu a soud měl postupovat podle § 58 tr. zákoníku. Podle obžalovaného soud I. stupně zmanipuloval slova znalce MUDr. Tichého, že poškozený v době spáchání trestného činu utrpěl posttraumatickou stresovou poruchu, přičemž tuto poruchu není možné i po několika vyšetřeních různými znalci zjistit. Obžalovaný rovněž namítl, že znalec byl zmanipulován poškozeným, neboť se již znají z předchozí doby, kdy znalec poškozeného již vyšetřoval. Soud zamítl návrh obhajoby na vyslechnutí dalšího pracovníka Vězeňské služby, svědky M. a G., kteří incident viděli. Namítá, že z videozáznamu kamer z prostoru věznice není zřejmé to, co je v rozsudku, podle obžalovaného svědek R. stál jinde, na místě byla řada odsouzených, kteří situaci viděli, jeden z nich dokonce zasahoval proti obžalovanému. Namítá nepravdivost výpovědi svědka R. a G. Z obsahu odvolání podaného obžalovaným prostřednictvím obhájce pak vyplývá následující. Obžalovaný nesouhlasí s tvrzením soudu I. stupně, že by se byl popsáno jednání dopustil, že by skutkový děj ve výroku o vině, který byl předmětem obžaloby, byl zcela prokázán a že je obžalovaný usvědčován prakticky totožnými výpověďmi poškozeného V. a svědků R. a G. Nesouhlasí ani s vyhodnocením znaleckých posudků z odvětví psychiatrie, vypracovaného ve vztahu k poškozenému. Obžalovaný v odvolání uvedl, že opakovaně a nikoli účelově uvedl a uvádí, že si na celý inkriminovaný den plně nepamatuje, pouze ví, že před danou událostí se měli dohadovat ohledně programu v televizi. Obžalovaný užívá řadu léků, jsou mu aplikovány injekce, opakovaně se léčil na psychiatrii. Výpovědi poškozeného a svědků jsou do značné míry nepravdivé a ovlivněné vztahem těchto osob k obžalovanému. Podle obžalovaného svědek R. při svém výslechu zcela vědomě a podrobně popisoval i začátek incidentu přesto, že bylo následně v důsledku doplňujících dotazů zjištěno, že počátek události vůbec neviděl a ani vidět nemohl. Soud se podle obžalovaného nevypořádal se skutečností, že se svědecké výpovědi v podstatných okolnostech odlišují, např. v počtu zásahů poškozeného na počátku incidentu, v důsledku kterých měl padnout na zem, dále v počtu údajných kopů či úderů do hrudníku a hlavy, ale neshodují se ani v tom, zda vůbec došlo k našlápnutí poškozenému na hlavu. Svědci se také neshodli v tom, zda se jednalo o šlápnutí nebo dupnutí či kopnutí s náprahem. Obžalovaný poukazuje na zcela nedostačující kvalitu videozáznamu, z něhož není možné nic podstatného zjistit. Dále v odvolání obžalovaný namítá, že soud sice opakovaně ve svém rozhodnutí konstatuje, že v důsledku předmětného incidentu mohlo dojít i k závažnější újmě na zdraví v podobě těžkého ublížení na zdraví, avšak touto otázkou se blíže nezabýval. Přestože si na věc obžalovaný nepamatuje, jistě neměl v úmyslu poškozenému ublížit na zdraví, již vůbec neměl v úmyslu mu způsobit těžkou újmu na zdraví. Nebylo zjištěno, jakou měl v době incidentu obžalovaný obuv, zda pantofle nebo jinou, pevnou obuv (vojenské kanady či pracovní obuv). Podle obžalovaného rovněž nebylo dokazování prokázáno, že by byla naplněna subjektivní stránka ve vztahu ke způsobení těžké újmy na zdraví poškozeného, spočívající ve vzniku posttraumatické stresové poruchy. Podle obžalovaného nebyla naplněna skutková podstata trestného činu těžkého ublížení na zdraví. Obžalovaný dále také namítá, že se soud blíže nezabýval závěry znaleckého posudku z odvětví psychiatrie (vypracovaného k posouzení jeho duševního stavu). Z výpovědi znalce k otázce schopností rozpoznávacích (ve vztahu k projednávanému skutku) vyplývá, že tyto byly sníženy podstatným způsobem (uvedl, že se

jedná o snížení o 80%, když 100% by znamenalo vymizelé). Podle obžalovaného tak měl být posuzován spíše již jako nepřičetný, minimálně by měla být tato okolnost zvážena v rámci rozhodování o druhu a výši trestu. Obžalovaný pak také brojí proti závěrům znaleckého posudku z větví psychiatrie ve vztahu k osobě poškozeného. Namítá, že ve věci měl být (navrhoval to opakovaně) vypracován revizní znalecký posudek z odvětví psychiatrie, neboť nesouhlasí se závěrem o příčinné souvislosti vzniku posttraumatické stresové poruchy u poškozeného a jednání obžalovaného. Rovněž nebyla podle obžalovaného prokázána subjektivní stránka, úmysl obžalovaného způsobit poškozenému tuto poruchu. V závěru odvolání zopakoval, že neměl v úmyslu poškozenému ublížit na zdraví, konkrétně způsobit mu těžkou újmu na zdraví v podobě posttraumatické stresové poruchy, která podle něho prokázána nebyla. S ohledem na výše uvedené rovněž nesouhlasí ani s výrokem o trestu a o náhradě škody. Trest je nepřiměřeně přísný, a to i s ohledem na závěry znalce ohledně rozpoznávacích a ovládacích schopností. Výrok o náhradě škody považuje za nesprávný. Navrhl, aby soud provedl důkaz revizním znaleckým posudkem z odvětví psychiatrie a aby napadený rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) e) a f) tr. řádu v celém rozsahu a aby věc vrátil soudu I. stupně (k projednání a rozhodnutí).

Městský soud v Praze jako soud odvolací ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal z podnětu podaného odvolání zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přihlížel přitom i k vadám, které odvoláním vytýkány nebyly, pokud mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání, a shledal, že odvolání obžalovaného je důvodné.

6. Pokud jde o řízení, jež napadenému rozsudku předcházelo, odvolací soud se přesvědčil, že v řízení nebyly zjištěny vady, které by mohly mít vliv na správnost či zákonnost rozhodnutí a které by samy o sobě vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí. V hlavním líčení byla dodržena všechna zákonná ustanovení, včetně těch, která mají zabezpečit právo obviněného/obžalovaného na obhajobu, a která zajišťují zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nalézací soud provedl všechny dostupné důkazy v rozsahu potřebném pro rozhodnutí v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu.
7. Skutková zjištění v obecné rovině, tedy v tom smyslu, že bylo prokázáno, že obžalovaný poškozeného V. fyzicky napadl tak, že mu způsobil drobná poranění (jejichž popis vychází ze závěru znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství) jsou správná. Nalézací soud se odpovídajícím způsobem vypořádal s obhajobou obžalovaného (že si nic z incidentu nepamatuje) a zcela správně při svém rozhodování vycházel z výpovědi poškozeného V., svědků R. a G., a dále z listinných důkazů a výpovědi znalců. Nicméně nelze skutková zjištění považovat za zcela správná z hlediska přesného vymezení toho, jaké konkrétní jednání a k jakému následku vedlo či mohlo vést, v důsledku čehož pak konečný závěr o vině skutkem tak, jak byl v napadeném rozsudku popsán, není přesný a tedy správný. V té souvislosti se soud blíže nezabýval závěry zejména znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, kterého měl vyslechnout podrobněji i k základním otázkám, zda mechanismus útoku, jak byl zjištěn, mohl vůbec způsobit poranění, která by bylo možno posoudit i jako ublížení na zdraví ve smyslu trestního zákoníku. Blíže se také nezabýval podrobnou výpovědí znalce psychiatra ve vztahu k otázce příčin vzniku posttraumatické stresové poruchy v případě poškozeného, když z této mj. vyplývá, že na jejím vzniku se podílelo či mohlo podílet i více faktorů. Nalézací soud se ne zcela přesvědčivě vypořádal s otázkou prokázání subjektivní stránky jednání obžalovaného ve vztahu ke vzniku posttraumatické stresové poruchy v případě poškozeného. V důsledku toho pak je nesprávný i závěr ohledně použité právní kvalifikace. S ohledem na nesprávnost použité právní kvalifikace pak bylo třeba zvážit otázku přiměřenosti trestu, rovněž tak i otázku uložení ochranného opatření, ale i otázku náhrady škody ve vztahu k subjektům, které se k trestnímu řízení připojily s nárokem na náhradu škody (či nemajetkové újmy). Odvolací soud také shledal ne příliš přesvědčivým odůvodněním stran uložení ochranného opatření ve formě psychiatrického léčení v ambulantní formě, uloženého podle § 99 odst. 3, odst. 4 tr. zákoníku, a současně

odůvodnění výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody (když bylo rozhodnuto podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku o zařazení obžalovaného do věznice se zvýšenou ostrahou). Nesprávným pak shledal výrok o uložení povinnosti zaplatit poškozenému nemajetkovou újmu v penězích ve výši 100 000 Kč poškozenému V.

8. Odvolací soud v rámci veřejného zasedání provedl výslech znalců MUDr. Ivana Procházky (z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství) a MUDr. Jaroslava Elise (z oboru zdravotnictví, odvětví neurologie). Na základě takto doplněného dokazování pak odvolací soud mohl hodnotit provedené důkazy – viz ustanovení § 259 odst. 3 věta druhá tr. řádu (*Odvolací soud se může odchýlit od skutkového zjištění soudu prvního stupně jen tehdy, jestliže v odvolacím řízení ad a) provedl znovu některé pro skutkové zjištění podstatné důkazy provedené již v hlavním líčení, nebo ad b) provedl důkazy, které nebyly provedeny v hlavním líčení.*). Dokazováním provedeným před soudem I. stupně a doplněným v rámci veřejného zasedání před odvolacím soudem tak byly zjištěny skutkové okolnosti popsané ve výroku tohoto rozsudku. Spolu se soudem I. stupně odvolací soud vyhodnotil obhajobu obžalovaného v tom smyslu, že si nepamatuje okolnosti incidentu, jako nevěrohodnou, přičemž lze odkázat na závěry znalce psychiatra, který vyloučil, že by obžalovaný trpěl jakoukoliv chorobou či poruchou, v důsledku které by jeho schopnosti pamatovat si prožité události, přičemž současně zmínil, že v té souvislosti nebylo možno konstatovat vliv obžalovaným užívaných léků. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, že obžalovaný ze svého jednání je usvědčován zejména výpovědí poškozeného V. a také výpovědí svědka G. Obhajobou namítané dílčí rozpory ve výpovědích svědků lze zcela snadno vysvětlit tím, že každý z nich situaci vnímal za jiných okolností (poškozený jako osoba napadená, svědek R. jako pracovník věznice), což samozřejmě již samo o sobě může způsobit některé odlišnosti (různý úhel sledování incidentu, resp. jeho prožívání, vnímání z jiného místa, za různých – byť minimálních – časových souvislostí. Nicméně, svědci se shodli v tom základním, že to byl obžalovaný, kdo poškozeného fyzicky napadl, a to tak, jak je popsáno ve výroku tohoto rozsudku výše. Podstatnou skutečností, na které se svědci shodli, že obžalovaný nejprve poškozeného udeřil pěstí, v důsledku čehož poškozený upadl na zem. Tam byl obžalovaným ještě znovu napaden opakovanými kopy a dupnutím na hlavu. Pokud se svědci ne zcela shodli na přesném a konkrétním přesném čísle počtu kopů, lze takovou situaci pochopit, neboť se vše odehrálo v relativně rychlém sledu a zejména pak za situace překvapivé, výpad obžalovaného proti poškozenému byl nečekaný, přičemž jistě nelze po účastnících požadovat, aby si za takové vypjaté situace pro účely dalšího eventuálního vysvětlování, co se stalo, podrobně cíleně zapamatovali přesný děj se všemi detaily či přesný počet jednotlivých úderů (pěstí či kopů). Shoda rovněž panovala i v tom smyslu, zda byl poškozený kopán a zda mu bylo dupnuto na hlavu. Opět lze chápat, že mezi svědky není přesná shoda v tom, zda se jednalo o dupnutí či našlápnutí na hlavu, když takový pohyb může být z různých úhlů a v různých časových souvislostech viděn poněkud odlišně. Odvolací soud nemá pochybnosti o tom, že se tak stalo – viz výrok shora. Skutečnost, že poškozený byl skutečně napaden (a tedy byla potvrzena jeho výpověď), vyplývá z dalších důkazů, zejména z lékařských zpráv znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a z odvětví neurologie. Nad rámec toho, co uvedl nalézací soud v souvislosti se závěry znalců a jejich výpovědí v hlavním líčení, na což odvolací soud odkazuje, lze ještě doplnit, že znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, MUDr. Ivan Procházka uvedl, že vycházel ze zdravotní dokumentace, kterou jsem měl k dispozici, bylo zjištěno poranění měkkých tkání. Ohledně úrazového děje, byly dva mechanismy, jednak kopy nohou a došlapy nohou. Při této intenzitě (tedy při intenzitě prokázané – podle toho, k jakým následkům fakticky došlo), bez ohledu na mechanismus, působením menší až střední intenzitou nehrozilo takové poranění, které by bylo možno hodnotit jako poranění závažné. Zda motání hlavy a případně zvracení není následkem napadení a zda nepotvrzuje skutečnost, že obžalovaný mohl např. utrpět otřes mozku, znalec vysvětlil tak, že otřes mozku je funkční poranění mozkové tkáně, přičemž příznakem otřesu mozku je bezvědomí, tedy okamžité, které by nastalo po vzniku úrazu a svědčilo by pro prodělaný otřes mozku. Následně je přítomna zmatenost, porucha v orientaci prostoru a zásadní

je po této sérii příznaků neurologický nález. V průběhu celé hospitalizace na lékařském oddělení vazební věznice není jediná zmínka o neurologických komplikacích. Spíše se jednalo o vegetativní reakci na proběhlý incident, který poškozený prodělal. Je to spíše na vyjádření se psychologa, psychiatra než lékaře. Poškození mozkové tkáně, pohmoždění mozku, zjištěno nebylo. K otázce, kterou zmínil poškozený, že lékařem mu bylo sděleno, že utrpěl také natržení kýly, k tomu uvedl znalec, že měl jsem k dispozici zdravotní dokumentaci, v níž o vnitřním poranění břicha nebylo nic uvedeno. Znalec jasně uvedl, že v případě prokázání mechanismu, a zejména v případě prokázání intenzity útoku proti poškozenému, nehrozilo žádné takové poranění, které by bylo možno kvalifikovat jako ublížení na zdraví. K otázce týkající se eventuálního vzniku poranění neurologického charakteru byl doplněn výsledek znalece neurologa MUDr. Jaroslava Elise. Ten ve své výpovědi ve veřejném zasedání uvedl, že poškozený v důsledku jednání obžalovaného neutrpěl žádné neurologické komplikace, žádné nitrolební komplikace. Rovněž i tento znalec se vyjádřil k eventuálnímu otřesu mozku a uvedl, že hlavním projevem otřesu mozku je vždy porucha vědomí, kvantitativní, která odezní a nejsou žádné následky, přičemž v případě poškozeného k tomu nedošlo a je tedy zřejmé, že neutrpěl otřes mozku. Znalec se však vyjádřil k otázce možného mechanismu vzniku otřesu mozku či jiného neurologického problému, a to v případě nekontrolovaného pádu osoby na zem. Může tak dojít k poranění hlavy, mozku, záleží na intenzitě napadení. Provedeným dokazováním (pozn. soud) bylo prokázáno, že obžalovaný nejprve udeřil poškozeného, který v důsledku tohoto úderu nekontrolovaně (nečekaně) upadl na zem. K poranění krční páteře podle znalce nedošlo. Zvracení není projevem nervové soustavy. Z takto provedeného dokazování je tak zcela zjevné, že ve vztahu k poraněním, která utrpěl poškozený, nelze konstatovat, že by tak v důsledku jednání obžalovaného mohlo být způsobeno poranění, které by mohlo vykazovat znaky těžkého ublížení na zdraví, neboť intenzita útoků obžalovaného vůči poškozenému nedosahovala takové intenzity, kterou by bylo možno taková poranění způsobit. Rovněž bylo prokázáno, že intenzita jednání, která byla prokázána, nedosahovala takové výše, aby způsobila i jiná poranění, která ostatně ani nebyla fakticky způsobena. Nicméně bylo bezpečně prokázáno, že obžalovaný poškozeného mimo jiné udeřil tak, že v důsledku tohoto úderu nekontrolovaně upadl na zem. V případě takového nekontrolovaného pádu podle znalce neurologa jednoznačně hrozí možnost vzniku poranění hlavy, lebky a mozku, tedy poranění minimálně vykazující znaky ublížení na zdraví. Odvolací soud se musel rovněž dále, krom již výše uvedeného zabývat i další otázkou, a to zda jednáním obžalovaného poškozený utrpěl posttraumatickou stresovou poruchu. Jak je zřejmé ze spisového materiálu, znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, ve svém posudku uvedl, že v důsledku napadení spoluvězněm ze dne 27.12.2015 se u poškozeného rozvinula posttraumatická stresová porucha středního až těžšího stupně, která v době vyšetření při medikaci psychofarmaky dosahovala středního stupně. Dále znalec uvedl, že tuto posttraumatickou stresovou poruchu lze ze soudně – lékařského hlediska hodnotit jako ublížení na zdraví, přičemž se jedná o újmu těžkou, u níž lze předpokládat, že bude vyžadovat ještě odbornou léčbu i do budoucna a s velkou pravděpodobností vyvolá trvalé následky. Poškozeným uváděný třes je podle znalce projevem psychické posttraumatické dekompenzace. Nalézací soud v rámci hlavního líčení znalce ještě vyslechl, přičemž znalec svou výpověď ještě doplnil v tom smyslu, že při vypracování znaleckého posudku měl k dispozici závěry z vlastního vyšetření, které u poškozeného provedl již v minulosti (při vyšetřování trestné činnosti poškozeného), jakož i dalších podkladů. Znalec uvedl, že v minulosti poškozeného vyšetřoval s kolegou psychologem a i tehdy měli k dispozici jeho zdravotnickou dokumentaci. Poté, co spáchal trestnou činnost poškozený, ten měl psychické problémy, a to jak v důsledku trestného činu samotného, tak v důsledku toho, že se s ním rozváděla manželka, dcera s ním přestala komunikovat, hrozil mu vysoký trest. Poté co nastoupil do výkonu trestu a měl část trestu odpykanou, se jeho psychický stav zlepšil, mj. se mu podařilo znovu navázat vztah s dcerou, pomohla mu i jeho vlastní rodina, užíval stabilizující medikaci. Jeho zdravotní stav před inkriminovaným napadením tak byl stabilizovaný. Nicméně v důsledku napadení se psychický stav opětovně zhoršil, poškozený byl podle vlastního vyjádření napadením

šokovaný, opravdu se cítil ohrožený na životě a výrazně jej to po psychické stránce „rozhodilo“. Opětovně proto byla poškozenému nasazena medikace, intenzivnější byly i psychologické pohovory a jeho stav se začal pomalu zlepšovat. K otázce možných trvalých následků pro poškozeného, znalec uvedl, že musel vzít v úvahu i vyšší věk poškozeného, kdy jeho osobnost je určitým způsobem iritována jeho vlastní trestnou činností, vězněním a nyní projednávanou událostí. Přitom právě u starších lidí dochází k uzdravení výrazně těžším způsobem, než u mladších. U poškozeného lze předpokládat, že i do budoucna bude, v důsledku projednávaného napadení, opatrnější, bude se více obávat útoku z okolí, jakož i toho, že by se mu mohlo něco přihodit. Může tak u něj dojít k tzv. posttraumatické změna osobnosti. V řízení před nalézacím soudem znalec dále také uvedl, že (s ohledem na podíl prožitých událostí, včetně události se synem) u lidí, kteří prošli nějakým traumatickým stresem, jsou možné dva možné vývoje, buď to se stávají citlivější k dalším traumatickým stresům, nebo naopak dojde k větší vytrvalosti osobnosti. V případě poškozeného se domnívá, že se stal citlivějším na další stresory. Prostředí výkonu trestu je pro uzdravení horší, než pokud by byl na svobodě. Dále se znalec vyjádřil k otázce, zda eventuálně se mohla na vzniku posttraumatické stresové poruše podílet i další okolnost, a to předchozí napadení (zezadu napadení pěstí od spoluvězně). K tomu uvedl, že předchozí napadení mohlo poškozeného ještě zcitlivět k dalším stresorům. Mohlo to mít vliv na vyvolání posttraumatické stresové poruchy. Odvolací soud tak, na rozdíl od soudu I. stupně neshledává, že by bylo možné jednání obžalovaného posuzovat jako jednání úmyslně směřující ke způsobení těžké újmy na zdraví spočívající v posttraumatické stresové poruše středního až těžšího stupně, přičemž současně konstatuje, že není vyloučeno, že na jeho aktuálním stavu po napadení se mohly významnou měrou podílet i okolnosti nesouvisejících pouze a jedině s tímto posledním napadením. Je zřejmé, že poškozený již v minulosti prožil situaci, která měla zcela zásadní vliv na jeho duševní stav, duševní zdraví. Byl odsouzen za vraždu syna, rozešla se s ním manželka, přestala s ním komunikovat dcera. Již v minulosti byla u něho diagnostikována smíšená úzkostná depresivní porucha, která má obdobné projevy. Znalec uvedl, že tato porucha nemá takovou intenzitu jako posttraumatická stresová porucha. Znalec se také vyjádřil v tom smyslu, že případné další napadení poškozeného ještě více učinit citlivějším vůči dalším stresorům (viz již zmiňované napadení jiným spoluvězněm několik dní před projednávaným incidentem). Znalec vycházel z popisu nyní projednávaného napadení jako z napadení brutálního (byť faktické následky takového napadení takové brutalitě nenasvědčují – viz jasné závěry znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství). K otázce brutality a způsobu provedení útoku ze strany obžalovaného je třeba konstatovat, že je třeba mít na straně jedné sice tvrzení svědků, kteří takové jednání mohli v dané situaci vnímat jako brutální a tak jej také popisovat, nicméně na straně druhé je třeba mít na zřeteli faktické následky takového jednání, které oné brutalitě až tak nenasvědčují. Ostatně, z videozáznamu, který je součástí spisu, a který má napadení prokazovat, nelze v podstatě zjistit téměř nic – nejenže záznam je k dispozici ve zrychlené formě, ale ohledně vlastního fyzického napadení na něm není vidět vůbec nic, z čeho by bylo možno dovodit přesné počty a jakých úderů a na kterou část těla směřujících, ale ani zmiňovanou brutalitu.

9. Odvolací soud tak nemá za bezpečně prokázané, že by mezi faktickým jednáním obžalovaného a jeho následkem ve formě zjištěné posttraumatické stresové poruchy byla příčinná souvislost, resp. zda nemohla fakticky být tato porucha způsobena a tudíž být důsledkem právě již zmíněného dalšího napadení poškozeného předcházejícího časově nyní projednávaný skutek (oba incidenty se měly odehrát cca týden po sobě – 19.12.2015 a 27.12.2015). Odvolací soud tak vycházel v rámci hodnocení důkazů striktně ze zásady *in dubio pro reo* – v pochybnostech ve prospěch obviněného.
10. Odvolací soud měl při svém rozhodování na paměti judikaturu Nejvyššího soudu jako např.: usnesení ze dne 24.6.2015, sp.zn. 8 Tdo 651/2015 [NS 3983/2015], podle kterého mj. „...Při právním posuzování jednání pachatele, jímž útočil proti zdraví poškozeného, nelze vycházet jen z toho, jaká újma na zdraví poškozeného byla nebo mohla být takovýmto útokem způsobena, ale je třeba přiblídnout i k okolnostem, za kterých se útok stal, jakým předmětem bylo útočeno a jaké nebezpečí pro napadeného z útoku

brožilo (srov. rozhodnutí č. 16/1964 Sb. rozh. tr.). Teprve na základě těchto skutečností s přihlédnutím k ostatním okolnostem případu je třeba dovodit, k jakému následku směřoval úmysl pachatele. Z hlediska úmyslu způsobit těžkou újmu na zdraví stačí zjištění, že věděl, že svým jednáním může způsobit tento těžší následek, a byl s tím srozuměn (úmysl eventuální). Na takové srozumění lze usuzovat, pokud jde o důkazní stránku zejména z povahy použité zbraně, z intenzity útoku, ze způsobu jeho provedení (zejména z toho, proti které části těla útok směřoval) a z pobutky činu (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněné pod č. II/1965 Sb. rozh. tr.).“ Případně též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10.8.2016, sp.zn. 8 Tdo 953/2016, [NS 5256/2016] – odst. 31. odůvodnění. Taktéž viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23.2.2017, sp.zn. 8 Tdo 82/2017, z něhož lze citovat z odůvodnění: „Při právním posuzování jednání pachatele, jímž útočil proti zdraví občana, nelze vycházet jen z toho, jaká újma na zdraví poškozeného byla takovýmto útokem způsobena, ale je třeba přihlédnout i k okolnostem, za kterých se útok stal, jakým předmětem bylo útočeno a jaké nebezpečí pro napadeného z útoku brožilo (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 4. 1963, sp. zn. 10 Tz 21/63, uveřejněný pod č. 16/1964 Sb. rozh. tr.). K naplnění subjektivní stránky trestného činu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku musí být prokázáno, že úmysl pachatele směřoval ke způsobení následku těžké újmy na zdraví (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 1. 1968, sp. zn. 2 Tz 22/67, uveřejněný pod č. 22/1968-I. Sb. rozh. tr.). Jednal-li pachatel v takovém úmyslu, avšak k těžké újmě na zdraví nedošlo, přichází v úvahu posouzení jednání pachatele jako pokusu trestného činu těžkého ublížení na zdraví. Pro závěr o úmyslu pachatele způsobit jinému těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 a § 145 odst. 1 tr. zákoníku postačí zjištění, podle něhož pachatel věděl, že svým jednáním může způsobit tento těžší následek, a byl s tím srozuměn (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2008, sp. zn. 8 Tdo 1501/2008, ze dne 18. 12. 2013, sp. zn. 8 Tdo 1342/2013, aj.). Na takové srozumění lze usuzovat např. ze způsobu provedení činu, zejména z povahy použité zbraně, z intenzity útoku, ze způsobu jeho provedení (zejména z toho, proti které části těla útok směřoval) a z pobutky činu (srov. č. II/1965 Sb. rozh. tr.); dále je třeba hodnotit okolnosti, za kterých se útok stal, jakým způsobem bylo útočeno a jaké nebezpečí pro napadeného z útoku brožilo (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 4. 1963, sp. zn. 10 Tz 21/63, uveřejněný pod č. 16/1964 Sb. rozh. tr.).“ (odst. 39. odůvodnění) V nyní projednávaném případě odvolací soud vycházel z citované judikatury jak ve vztahu k úmyslu způsobit těžkou újmu na zdraví ve formě některého ze závažných poranění či způsobit těžkou újmu na zdraví ve formě posttraumatické stresové poruchy, ale i ve vztahu k možnému způsobení poranění, která by vykazovala znaky ublížení na zdraví – viz shora závěry znalce neurologa.

11. Podle § 258 odst. 1 písm. b), d), f) tr. řádu odvolací soud zruší napadený rozsudek také pro vady rozsudku, zejména pro nejasnost nebo neúplnost jeho skutkových zjištění týkajících se přezkoumávané části rozsudku, nebo proto, že se ohledně takové části soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí (písm. b)), bylo-li v přezkoumávané části rozsudku porušeno ustanovení trestního zákona (písm. d)) a je-li rozhodnutí o uplatněném nároku poškozeného v přezkoumávané části rozsudku nesprávné (písm. f)).

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu může odvolací soud rozhodnout sám rozsudkem ve věci, jen je-li možno nové rozhodnutí učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn a popřípadě na základě důkazů provedených před odvolacím soudem doplněn nebo změněn. Odvolací soud se může odchýlit od skutkového zjištění soudu prvního stupně jen tehdy, jestliže v odvolacím řízení ad a) provedl znovu některé pro skutkové zjištění podstatné důkazy provedené již v hlavním líčení, nebo ad b) provedl důkazy, které nebyly provedeny v hlavním líčení.

Odvolací soud tak na základě doplněného dokazování dospěl k závěru, že bylo bezpečně prokázáno, že obžalovaný Jirí M. dne 27.12.2015 kolem 20:37 hod v Praze 4, ul. Soudní 988, ve Vazební věznici Praha 4 – Pankrác, kde vykonával trest odnětí svobody, na oddíle ApřA fyzicky napadl poškozeného odsouzeného Jiřího V., nar. xxx tím způsobem, že jej udeřil pěstí do hlavy, následkem čehož poškozený upadl na zem, a poté do ležícího poškozeného opakovaně kopal do oblasti trupu a hlavy, a v jednom případě mu dupl nohou na hlavu, v důsledku čehož poškozený utrpěl zranění spočívající v krevních výronech a oděrkách na přechodu čelní a spánkové krajiny

vlevo o velikosti cca 3x3 cm, oděrku na přední stěně hrudní kosti o velikosti 5x5 cm, přičemž s ohledem na způsob napadení, který vedl k nekontrolovanému pádu poškozeného, mu hrozilo i závažnější poranění hlavy. Dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jinému úmyslně ublížil na zdraví a jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo – viz § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Naplnil tak znaky pokusu přechinu ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 146 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovaný jednal minimálně v úmyslu nepřímém, neboť věděl, že svým jednáním může způsobit poškozenému poranění hlavy např. v důsledku nekontrolovaného pádu na zem, a pro případ, že by takové poranění způsobil, byl s tím srozuměn. K takovému srozumění postačí i jen zcela základní povědomí a nikoli odborné znalosti, navíc za situace, kdy obžalovaný má již z minulosti zkušenosti v podobě odsouzení za násilnou trestnou činnost. K tomu např. viz. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23.2.2017, sp.zn. 8 Tdo 82/2017 : „Z hlediska zavinění, které vyjadřuje vnitřní vztah pachatele k následku jeho jednání, rozlišuje trestní zákoník úmysl přímý a nepřímý (eventuální). Trestný čin je spáchán v úmyslu nepřímém podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn. Podle § 15 odst. 2 tr. zákoníku se srozuměním rozumí i smíření pachatele s tím, že způsobem uvedeným v trestním zákoně může porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem. Srozumění pachatele vyjadřuje jeho aktivní volní vztah ke způsobení následku relevantního pro trestní právo, čímž je míněna vůle, jež se projevila navenek, tj. chováním pachatele. Způsobení takového následku však není přímým cílem pachatele, ani nevyhnutelným prostředkem (přímo ho nechce), neboť pachatel sleduje svým záměrem cíl jiný, který může být z hlediska trestního práva jak cílem relevantním, tak i cílem nezávadným. Přitom je však pachatel vždy srozuměn s tím, že realizace tohoto cíle předpokládá způsobení následku významného pro trestní právo. Na srozumění usuzujeme z toho, že pachatel nepočítal s žádnou konkrétní okolností, která by mohla zabránit následku, který si pachatel představoval jako možný, a to ať už by šlo o jeho vlastní zásah, nebo o zásah někoho jiného.“

Při úvaze o druhu a výši trestu odvolací soud vycházel ze zásad pro ukládání trestů uvedených v ustanoveních § 37, § 38 a § 39 tr. zákoníku a přihlédl k tomu, zda jsou či nejsou dány (a které) polehčující či přitěžující okolnosti ve smyslu § 41 a § 42 tr. zákoníku. Obžalovaný je osobou s relativně bohatou trestní minulostí. Z odsouzení uvedených v opisu rejstříku trestů lze přihlížet z hlediska přitěžujících okolností k odsouzením pod body 3) až 6). Obžalovaný byl v minulosti odsouzen opakovaně za trestnou činnost násilného charakteru (loupež, násilí proti úřední osobě, vyhrožování s cílem působit na úřední osobu), což je třeba hodnotit jako okolnost přitěžující ve smyslu § 42 písm. p) tr. zákoníku. Obžalovaný se ke svému jednání nedoznává. Jednal nečekaně, jeho útok byl překvapivý, přičemž byl odstartován ze zcela malicherné záminky, přičemž to byl on, kdo byl původcem celého incidentu jako takového. Způsob spáchání lze považovat za agresivní. Polehčující okolnosti shledány nebyly. Trest byl ukládán v rámci trestní sazby uvedené v ustanovení § 146 odst. 1 tr. zákoníku (v případě pokusu trestného činu se čin posuzuje podle sazby na trestný čin dokonatý), tedy v sazbě od šesti měsíců do tří let odnětí svobody. S ohledem na osobu obžalovaného (zejména jeho speciální recidivu) a s ohledem na všechny okolnosti celého případu považuje soud za přiměřený trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců (již blíže horní hranici trestní sazby). Pro výkon trestu byl obžalovaný podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (ve znění zákona č. 58/2017 Sb.) zařazen do věznice s ostrahou, přičemž nebyly shledány podmínky pro postup podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku (zařazení do přísnějšího typu věznice).

Podle § 99 odst. 1 tr. zákoníku soud uloží ochranné léčení v případě uvedeném v § 40 odst. 2 a § 47 odst. 1, nebo jestliže pachatel činu jinak trestného není pro nepřičetnost trestně odpovědný a jeho pobyt na svobodě je nebezpečný. Podle § 99 odst. 3 tr. zákoníku ochranné léčení může soud uložit i vedle trestu anebo při upuštění od potrestání. Podle § 99 odst. 4 tr. zákoníku pak podle povahy nemoci a léčebných možností soud uloží ochranné léčení ústavní nebo ambulantní. Byl-li vedle ústavního ochranného léčení uložen trest odnětí svobody, ochranné léčení se vykonává

zpravidla po nástupu výkonu trestu odnětí svobody ve věznici. Jestliže ochranné léčení nelze vykonat po nástupu výkonu trestu ve věznici, vykoná se ústavní ochranné léčení ve zdravotnickém zařízení před nástupem výkonu trestu odnětí svobody, pokud se tím lépe zajistí splnění účelu léčení, jinak se vykoná ve zdravotnickém zařízení po výkonu nebo jiném ukončení trestu odnětí svobody. Ambulantní ochranné léčení se vykoná zpravidla po nástupu výkonu trestu odnětí svobody ve věznici; jestliže výkon ambulantního ochranného léčení ve věznici nelze uskutečnit, vykoná se až po výkonu trestu odnětí svobody. Nepostačí-li délka výkonu trestu odnětí svobody ve věznici ke splnění účelu ochranného léčení, soud může rozhodnout o jeho pokračování v zdravotnickém zařízení poskytujícím ústavní nebo ambulantní péči.

S ohledem na závěry znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie soud shledal, že se obžalovaný svého jednání dopustil ve stavu zmenšené přičetnosti. Podle znalce byly vzhledem k zdravotnímu stavu obžalovaného jeho ovládací schopnosti sníženy přibližně v polovině, rozpoznávací schopnosti však byly sníženy měrou podstatnou, a to o 80%, pakliže 100% by byly vymizelé. Podle znalce je obžalovaný z psychiatrického hlediska pro společnost nebezpečný. Proto odvolací soud, stejně jako soud I. stupně obžalovanému uložil ochranné psychiatrické léčení v ambulantní formě podle § 99 odst. 3, odst. 4 tr. zákoníku, přičemž současně podle § 40 odst. 1 tr. zákoníku k této okolnosti přihlédl při ukládání trestu, když tuto okolnost zohlednil v tom smyslu, že trest neukládal v maximální výměře, byť by takový postup přicházel v úvahu.

Správným byl shledán výrok, jímž soud I. stupně rozhodl podle § 228 odst. 1 tr. řádu o povinnosti obžalovaného nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR škodu ve výši 11 288 Kč. VZP ČR svůj nárok náležitě zdůvodnila, řádně a včas se s tímto nárokem k trestnímu řízení připojila a náležitě jej též doložila. Odpovědnost obžalovaného je nesporná. Proto i odvolací soud rozhodl tak, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen uhradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, IČ 41197518, se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, majetkovou škodu ve výši 11 288 Kč.

Naproti tomu však nesdílí odvolací soud stejný názor na výši nemajetkové újmy poškozeného ve výši 100 000 Kč. Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že obžalovaný poškozeného fyzicky napadl a způsobil mu některá drobná poranění, která však nevykazovala znaky ublížení na zdraví. Rovněž bylo prokázáno, že jistý vliv na psychiku poškozeného jednání obžalovaného nesporně mělo, byť s výhradou rozvedenou výše. Nepochybně se tak jednalo o zásah obžalovaného do práva poškozeného na život, duševní a tělesné integrity. Oproti rozhodnutí soudu I. stupně však nebylo jednoznačně prokázáno, že by právě a jediné jednání obžalovaného bylo příčinou vzniku posttraumatické stresové poruchy u poškozeného. Poškozený se k trestnímu řízení připojil s nárokem na náhradu škody v celkové výši 110 000 Kč, sestávající jednak z částky 10 000 Kč, představující náhradu bolesti (bolestivé stavy, omezení způsobená způsobem léčby a stres), bolestné však nijak nedoložil, a jednak z částky 100 000 Kč, představující nemajetkovou újmu za zásah obžalovaného do práva poškozeného na život, duševní a tělesné integrity. To poškozený zdůvodnil právě tím, že jednáním obžalovaného došlo k zásahu do práva poškozeného na život, do jeho duševní a tělesné integrity, přičemž u něho došlo k psychické újmě, třesu, posttraumatické stresové poruše středního až těžšího stupně, tlumené medikací psychofarmak, trvalé následky jsou pravděpodobné. Blíže však poškozený svůj návrh neodůvodnil a nedoložil. Odvolací soud po zvážení všech skutečností uložil obžalovanému, aby uhradil poškozenému Velebovi náhradu nemajetkové újmy v penězích ve výši 10 000 Kč, a to s přihlédnutím k následkům, které u poškozeného vznikly v souvislosti s trestnou činností obžalovaného (viz výše), lze předpokládat, že bude vyžadovat další odbornou léčbu i do budoucna. Uvedenou částku považuje za přiměřenou všem okolnostem případu. Ve zbývajících částech (tedy se zbytkem svého nároku), představující jednak zbytek částky do jím požadované náhrady nemajetkové újmy ve výši 100 000 Kč a jednak požadovanou náhradu bolesti ve výši 10 000 Kč, byl poškozený podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odvolací soud tak v intencích shora uvedeného proto podle § 258 odst. 1 písm. b), d), f) tr. řádu napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a ve smyslu § 259 odst. 3 písm. a) tr. řádu rozhodl sám tak, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není přípustný další řádný opravný prostředek. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje nejvyšší soud (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 23. listopadu 2017

JUDr. Pavel Benda, v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Marcela Rajčová.